

Informacje o książce

Autor: Maciej Piegdoń

Wydawca: Historia Iagellonica

Rok wydania: 2011

Stron: 292

Wymiary: 20 x 13,5 x 2,5 cm

Oprawa: twarda

ISBN: 978-83-62261-31-4

Recenzja

O wielu postaciach historycznych dowiadujemy się z większości podręczników tylko tyle, że istniały. Stanowiły tło dla głównych wydarzeń, lub ich aktywność została całkowicie przyćmiona przez postaci pierwszoplanowe. Właśnie kimś takim jest Marek Licyniusz Krassus, który przez całe życie starał się wejść do historii, a został jedynie statystą w biografii Juliusza Cezara lub Gnejusza Pompejusza. Nie „załapał się” nawet do większości produkcji filmowych i powieści, ponieważ zginął zbyt wcześnie, przed dojściem Cezara do władzy. W dodatku jego śmierć nie była zbyt chwalebna i wielu mu współczesnych uznało ją za karę bogów, przez co nawet kariera „bohatera-męczennika” została dla Krassusa zamknięta.

Jeśli jesteśmy już przy kulturze popularnej, niektórzy kojarzą go zapewne z „czarnym charakterem” z filmów o Spartakusie – dowódcą sił rzymskich mających stłumić bunt niewolników, tak zdeterminowanym, że był w stanie zastosować karę dziesiątkowania wobec żołnierzy jednostek, które uciekły z pola walki. Dla Krassusa wojna ze Spartakusem była jednak tylko jednym z epizodów, wcale nie najważniejszym.

Dlatego warto sięgnąć po książkę Macieja Piegdonia „Krassus. Polityk niespełnionych ambicji”, aby zobaczyć kim naprawdę był jeden z triumwirów. Jego kariera polityczna rozwijała się w

bardzo burzliwych czasach. Pieniądze uzyskanie między innymi dzięki posiadanym majątkom ziemskim pozwoliły na zaistnienie w rzymskiej elicie, nie gwarantowały jednak sukcesu. Krassus był zmuszony lawirować między zwalczającymi się stronnictwami optymatów i popularów. Czy był przy tym wyjątkowo okrutny i bezwzględny? Zapewne nie bardziej niż inni ówcześni politycy. Zwłaszcza pierwszą część książki, w której omówione są czasy wojny domowej optymatów z popularami i późniejszych spisków, takich jak sprzysiężenie Katyliny, czyta się niczym thriller polityczny. Rozgrywki między stronnictwami, zdrada, skrytobójstwa, akty przemocy oraz zmienne polityczne sojusze Piegdoń opisał korzystając zarówno z tekstów źródłowych, zwłaszcza „Żywotów” Plutarcha oraz mów Cycerona, jak i współczesnych opracowań. Licząca siedemnaście stron bibliografia robi wrażenie.

Język książki może się wydawać nieco suchy i beznamiętny, jednak nagromadzone fakty same tworzą atmosferę. Obrazują nie tylko życie samego Krassusa, ale cały okres kryzysu republiki. Czytelnik tylko pobieżnie znający historię ówczesnego Rzymu bardzo szybko spostrzeże jak wiele niuansów, a nawet ważnych wydarzeń, po prostu mu umykało. Przykładem sprawa spisku Katyliny, który chciał dokonać przewrotu w Rzymie, działając przeciwko senatorskiej elicie. O wydarzeniu tym większość z nas po prostu słyszała, jednak przedstawiony przez Piegdonia jego przebieg mógłby stać się kanwą dla bardzo ciekawego filmu dorównującego tempem i zwrotami akcji najnowszym thrillerom. Również dla mnie zaskoczeniem był fakt, że za jednego z podejrzanych o udział w spisku niektórzy uważali właśnie Krassusa, który zresztą bardzo sprytnie z tych oskarżeń wybrnął.

Na uwagę zasługuje również opis kształtowania się triumwiratu, a także starań Krassusa, aby jak najwięcej zyskać na konflikcie między Gnejuszem Pompejuszem a Juliuszem Cezarem. Autor pisze między innymi o poparciu finansowym jakiego udzielał Cezarowi właśnie Krassus. Poznamy również tło konfliktu między dwoma dążącymi do władzy politykami – Krassusem oraz Markiem Antoniuszem.

W książce Piegdonia coś dla siebie znajdą także entuzjaści historii wojskowości. Chodzi przede wszystkim o opis fatalnej w skutkach wyprawy Krassusa przeciwko Partom. Autor omawia drogę, którą Krassus, gdy w roku 55 p.n.e. został konsulem, starał się o przyznanie mu prowincji i dlatego jego wybór padł na bogatą Syrię. Pisze również o ambicjach rzymskiego polityka oraz oporze jego przeciwników, którzy przekleli go i różnymi sposobami, włącznie z próbą wzniesienia buntu w Rzymie, starali się nie dopuścić do opuszczenia przez triumwira miasta.

W książce przedstawiona została również sama kampania militarna przeciwko Partom, w tym działania mające miejsce przed bitwą pod Karrami. Z powodu braku dokładniejszych źródeł opis ten ogranicza się wprawdzie do kilkudziesięciu stron, jednak obfituje w ważne informacje. Piegdoń pisze między innymi o planach Krassusa, a także jego kontaktach z mającym udzielić wsparcia Rzymianom królem Armenii. Sama bitwa z 53 roku p.n.e., w wyniku której zginął syn Krassusa, a także on sam, również została opisana dosyć dokładnie z porównaniem stosowanej przez Rzymian i Partów strategii.

„Krassus. Polityk niespełnionych ambicji” to moim zdaniem bardzo ważne opracowanie. Wydawnictwo Historia Iagellonica po raz kolejny dostarczyło czytelnikom publikację dotyczącą

Krassus. Polityk niespełnionych ambicji

Wpisany przez Cisz

wtorek, 17 stycznia 2012 08:14 - Poprawiony poniedziałek, 06 lutego 2012 09:28

mało znanego, niedocenianego, ale bardzo interesującego tematu. Historia Krassusa może być bardzo dobrym wstępem do lektur o czasach późniejszej wojny Cezara z Pompejuszem, wyjaśniając wiele z jej przyczyn, a także pokazując powody upadku republiki rzymskiej. Dlatego nie ma aż tak wielkiego znaczenia, że sama książka liczy mniej niż 300 stron.

Jedyną uwagę, którą można by zgłosić pod adresem wydawcy, jest dziwny dobór ilustracji. Składają się na nie wyłącznie zdjęcia partyjskich monet ze zbiorów Muzeum Narodowego w Krakowie. Książka aż prosi się o przedrukowanie choćby kilku ilustracji przedstawiających na przykład partyjskich konnych łuczników czy wygląd ówczesnego Rzymu.

Autor: Cisz

Opublikowano 17.01.2012 r.